

Postavy z obrazů

Arakain

Na konci města ten starej dům
jak odedávna smutně prázdnej by tu stál
A v něm ty místa prošvihlejch dnů
ve spletech pavučin jen prach na vítr čekal

Vnímám proužek světla jako mečem by tu po mně sjel
To z obrazů v záři jak procesí davy postav na mě míří
Sbírám kousek odvahy jak ubránit se hrozbě těl
Krev zbíhá mi z tváří jak sloup rázem v zem sem zkameněl

Dávno se říká ten starej dům
Se smutným hájemstvím si vzal co někdo vzýval
pověry míchaj sta bludnejch snů
Kam paměť sáhne tuhle dávnou pověst skrývá

Vnímám proužek světla jako mečem by tu po mně sjel
To z obrazů v záři jak procesí davy postav na mě míří
Sbírám kousek odvahy jak ubránit se hrozbě těl
Krev zbíhá mi z tváří jak sloup rázem v zem sem zkameněl

ve snách jak tápu tmou
jak zkouším únik najít
kam sáhnu pár rukou
snad toužím vůbec nebýt

Vnímám proužek světla jako mečem by tu po mně sjel
To z obrazů v záři jak procesí davy postav na mě míří
Sbírám kousek odvahy jak ubránit se hrozbě těl
Krev zbíhá mi z tváří jak sloup rázem v zem sem zkameněl

Vnímám proužek světla coby paprsek tu po mně sjel
To z obrazů v záři jak procesí davy postav kolem víří
sbíhám kloužu po schodech a snažím se probít se ven
dav vláčí mě zpátky jsem přízrak navěky do obrazu uvězněn

Vnímám proužek světla jako mečem by tu po mně sjel
To z obrazů v záři jak procesí davy postav na mě míří
Sbírám kousek odvahy jak ubránit se hrozbě těl
Krev zbíhá mi z tváří jak sloup rázem v zem sem zkameněl